

Lofzang op de authentieke boekenwurm

Ooit was er een tijd dat je aanzien had als bibliofiel. Deze illustere verschijning die doorgaans voor oubollig of hautain wordt versleten, dreigt voorgoed uit te sterven nadat de Raad voor Cultuur de noodklok luidde over de ontleding bij jongeren.

Bibliotheken en boekhandels die met hun schat aan informatie en verstrooiing model stonden voor de prestigieuze paleizen van kennis en cultuur, worden stante pede opgeslokt door hun eigen, ietwat stoffige imago en in die hoedanigheid verzwolgen door een asregen van technologische vernieuwingen en algoritmes. Werd drie decennia geleden de hartslag van menig antiquaar bij het zien van een lexicografisch ingerichte boekenkast vol bellettrie nog tot exorbitante hoogte opgejaagd, vandaag de dag voelt hij zich gedemoniseerd als een aftandse dinosauriër.

Heel zelden raakt nog iemand behept met het leesvirus. Arme vermaledijde auteur die niet genoeg capriolen zou uithalen om zijn lezer vast te houden en zich moet spiegelen aan bingewatchwaardige Netflixseries waar de hele goegemeente zich non-stop mee verpoost! Het is zonneklaar dat het beeld van lezende dames in wufte japonnen met nauwsluitende bovenlijfjes en plissérokken thuishoort in het negentiende-eeuwse decor van met bougainville begroeide priëlen en weidse rosariums.

Goddank zijn er nog erudiete schrijvers die het aandurven om als een renaissancistische chevalier de pen ter hand te nemen. Neem een romanticus pur sang als Ilja Leonard Pfeijffer. Met zijn magnifieke roman *Grand Hotel Europa* houdt hij de op sterven na dode boekenwurm als het ware een sappige HEMA-worst¹ voor. Oehoe! Als een onomatopée oogst het boek direct herkenning. Linea recta bijt dit theatrale en lyrische verhaal over de Europese identiteit en de teloorgang van een tijdperk als zoutzuur door je ziel. Ondanks de negatieve connotatie van naderend onheil, bejubelt het de empathie voor de medemens, zodat ten slotte iedere cynicus, murw of niet, onderuitgaat.

Laten we daarom in deze haastige tijd van pingende whatsappjes, meestentijds niet meer dan kattedelletjes gelardeerd met emoticons, beseffen dat te allen tijde het geschreven woord te prevaleren valt boven louter beeld. Sluit de jaloezieën in het bastion van je Vinex-wijk en verslind dat boek als een Michelinsterwaardige, culinaire lekkernij. Wees ongegeneerd een gulzige veelvraat die zijn geest – noblesse oblige! – verrijkt met het idioom van een onmetelijk aantal alinea's. Heus, het leven van archaische boekenwurm zal je aangenaam verrassen.

¹ Van Dale wiki: *hemaworst*